

meest op het gevoel, en dan keek hij toch alleen om zich niet te snijden. En daar stond hij nu en zag zich in dat ongewone nieuwe pak. Knap was hij niet. Dat wist hij van zijn jeugd af, maar toch: zoo heel oud zag hij er toch eigenlijk ook niet uit. En zij? Zou zij het aardig vinden, zou hij meer waard zijn in haar oogen, nu hij er heusch toch wel voordeliger uitzag? En... was het pak niet gemaakt voor het groote gebeuren, dat voor hem lag?

Als hij over vier dagen naar haar toeging, dan zou hij het haar zeggen, dan zou hij haar aanbieden alles, wat hij te geef had: zijn liefde, zijn eerbied, zijn innigen wil om haar te vergoeden, wat de ander aan haar misdeed. Hij zou voor haar zorgen, voor haar werken, voor haar leven, alleen voor haar. Nog vier dagen wachten....? Nog vier lange dagen, nu het pak er al was, nu buiten de zon zoo scheen, zoo uitbundig, nu Walter toch ook hetzelfde werk zou kunnen doen. Nog vier dagen wachten voor niets, omdat hij nu eenmaal had gezegd tegen hen, dat hij dan pas kwam. En als hij nú ging, vandaag, onverwacht? Als hun logeerkamer niet klaar was, kon hij immers slapen in een hotel? En waarom zou hij dat nu eens niet doen? Waarom zou hij, die altijd geduldig, eindeloos geduldig had moeten zijn bij zijn microbenonderzoeken, niet eens één keer aan zijn menscheijk ongeduld toegeven? Nu de zon scheen, de warme zomerzon op het dennebosch, waarnaast het huis lag, zooals Judith geschreven had. Het dennebosch, waarin hij met haar zou wandelen, hand in hand, overdag als de zon gouden plekken op den smaragden mosgrond legde, of in den vallenden avond als de paarse damp hing tusschen de stammen. Daar samen wandelen als ze van elkaar wisten, dat....

In de loutere mildheid, waarmee ze neigde naar zijn wezen, meende hij de liefde te zien, de zoete, beschroomde liefde van een wachtende vrouw.

Ineens richtte hij zich kordaat op, en liep hij naar beneden. Daar zocht hij een trein op, en zag hij, dat er over twee-en-een-half uur een goede was, en hij zei aan de huishoudster, wat ze voor hem in moest pakken, onderwijl hij nog even naar het laboratorium ging, want dat hij vandaag op reis ging inplaats van over vier dagen. Hij zei het barsch en kortaf, terwijl hij met zijn rug naar haar toe stond te morrelen aan zijn manchetten. En hij dacht: eens kijken, hoe Walter mijn nieuwe pak vindt, die heeft verstand van die dingen!

Door de fleurige, nog frissche ochtendstad liep hij naar het laboratorium en vond daar Walter, gebogen over een microscoop.

„'t Is niks, professor.... het is geen cultuur geworden.... Als de andere twee tubes net zoo zijn, is het mislukt.... kunnen we weer beginnen.” Toen keek hij op: „alle menschen!” ontviel hem.

„Geen kwaad effect,” lachte Waals.